

Geluksveren voor Paradië

Vandaag is het bezoek-dag, dat is de dag na poets-dag. In de donkergroene kamer is alles opgeruimd en netjes. Er komt een zacht briesje door het open raam. Het tilt de veertjes van Paradië op. Ze kriebelen Paradiës buik.

Dan hoort Paradië de stem van Mevrouw. Ze zegt dat het bezoek zo komt en dat hij zich keurig moet gedragen. Dat betekent: niet zingen als de mensen praten en op de tak blijven zitten. Ze zegt dat ze alvast koffie gaat zetten en de cake gaat maken en loopt naar de keuken. Bah, denkt Paradië. Dit is de vervelendste dag van de week. Was het al maar weer poets-dag. Hij tuurt dromerig naar buiten. Of zou Stur nog langswippen vandaag? Dan kan hij vragen wat er in de tuin gebeurde.

Ineens hoort Paradië de stem van Stur die plots op de vensterbank landt.

Pssst, Paradië, is ze weg?

Ik schrik me een hoedje, zegt Paradië, ja ze is wel even bezig denk ik. Bezoek-dag. Koffie zetten, cake bakken...

Sorry, zegt Stur, maar ik moest je heel dringend iets vertellen. DE - TUIN - IS - WEG!

Wat?! roept Paradië vol verbazing.

DE-TUIN-IS-WEG! Slimme Stur weet hoe je Paradiës kooi openmaakt en morrelt met zijn snaveltje aan de deur. Paradië hopt gauw naar buiten en steekt zijn kop over het randje van de vensterbank om naar beneden kijken. Waar gisteren nog struiken,planten en bomen stonden, liggen nu lange rijen vierkante tegels. Er kan geen sprietje meer tussen groeien.

Maar waar moet jij dan wonen? vraagt Paradië.

Zenuwachtig wipt Stur van zijn ene pootje op de andere: Ik weet het niet, alle andere tuinen zijn al bezet.

Maar als je niet hier kunt blijven, dan zie ik je toch niet meer? vraagt Paradië.

Misschien niet, stamelt Stur en verdrietig draait hij zich om.

Paradië heeft een idee: Kom bij mij wonen. In mijn kooitje.

Wat? vraagt Stur.

Kom bij mij in mijn kooitje wonen, herhaalt Paradië. Dan slaap ik op de lage kant van de tak en jij op de hoge. Dan kunnen we samen liedjes zingen en roepen naar de vogels buiten.

Nee, zegt Stur, ik hoor niet in een kooi. En jij trouwens ook niet. Met je prachtige veren moet je de wereld in! Ik heb een veel beter idee. We gaan samen een nieuwe plek zoeken! We gaan op avontuur!

Op avontuur? vraagt Paradie. Waar naartoe dan?

We kunnen overal naartoe. Naar de grijze toren. Of nog veel verder, zegt Stur.

Maar Stur, ik kan niet mee, ik heb een mankementje, ik kan helemaal niet vliegen.

Onzin, zegt Stur. Je hebt gewoon te lang in je kooi gezeten! Kom, laten we het proberen. Eerst moet je heel hoog hoppen en dan, als je in de lucht bent, hard wapperen met je vleugels. Je moet aan heel hoge dingen denken. Dan lukt het echt wel.

Paradie sluit zijn ogen en denkt aan heel hoge dingen; hoge bomen, de grijze toren, de wolken. Hij hopt en wappert zo hard als hij kan en gaat hoger ... en hoger ... Ik vlieg!, roept hij. Maar als hij zijn ogen opent ziet hij de diepe diepte door het open raam. Van schrik tuimelt hij naar achteren, zijn pootjes vliegen over zijn kop, en met een plof landt hij op de vensterbank.

Wow, dat was een mooie salto, roept Stur bewonderend.

Kan wel zijn, Stur, maar het is geen vliegen, zegt Paradie. Ik kan niet hoog genoeg hoppen, mijn vleugels werken niet en ik durf het niet. Ik heb een kooitje in mij, zucht hij.

Nee Paradie, zegt Stur, je hebt geen kooitje in jou. Je kunt het best, je hebt gewoon nog wat meer moed en geluk nodig.

Geluk?, vraagt Paradie, waar vind ik dat dan?

Daar moet Stur even over nadenken. Het enige wat je mist zijn geluksveren. Mijn groene en zwarte veren brengen mij ook geluk! Laat me eens kijken, jij bent blauw en groen, geel en goud. Wat een prachtige veren heb je. Ik ga gewoon aan iedereen een geluksveer vragen. Speciaal voor jou. Dan kunnen we samen vliegen. En dan gaan we samen op avontuur.

Ja, besluit Paradie. Met geluksveren moet het zeker lukken!